A Europa dos 25 naceu querqueneca

Description

Logo da porrada nos fociÃ±os durante as eleccIÃ³ns Ã³ Parlamento Europeo, os lÃderes dos 25 tiÃ±an, esta semana, a obriga de darnos soluciÃ³ns con respecto Ã³s problemas inmediatos da UniÃ³n Europea e de tal forma ilusionar Ã³ electorado, que Ã© quen, Ã³ final, envolto nun clima de pesimismo, mantÃ©n o negocio.

Xoga un rol de importancia, a hipocrisÃa. EstÃ¡ claro.Todos eles durante as campaÃ±as electorais evitaron falar de asuntos estritamente Europeos, que para iso eran estas eleccIÃ³ns, as Ãºnicas europeas e capaces de influÃr directamente no futuro da UniÃ³n cando non contamos coa eleccIÃ³n directa do Presidente que, Ã³ fin e Ã³ cabo, Ã© un bo reflexo do rol dunha institucIÃ³n e a cabeza visible.

PoÃ±endo Ã¡ marxe o caso espaÃ±ol polas razÃ³ns obvias do adulterante que supuxo o 11 de Marzal, as eleccIÃ³ns Europeas sempre serviron de voto de castigo para os gobernos no poder en cada estado membro. Por iso, as representaciÃ³ns dos paÃses reflicten maiorÃas opostas Ã¡s dos respectivos gobernos, e deste xeito, estes mesmos votantes puniron a Chirac, Blair, Berlusconi ou Schroeder.

Se a isto se lle suma a falla de interese e a abstenciÃ³n tÃpica das eleccIÃ³ns Ã³ parlamento europeo Ã¢Â?Â?que non Ã© nin nova, nin monopolio dunhas eleccIÃ³ns Europeas tal e como puidemos ver nas derradeiras eleccIÃ³ns presidenciais en Francia, onde pola falla de participaciÃ³n na primeira volta se conseguiu o ascenso da ultradereitaÃ¢Â?Â? non Ã© sorprendente que os partidos de corte populista ou de extrema-dereita obtivesen resultados sorprendentes simplemente culpando a Bruxelas de tÃ³dolos males.

Isto Ã© o que hai, e non Ã© pouco. Os gobernos nacionais ou a prensa vende Europa cada dÃa, como algo que non Ã©. Unha especie de Mastodonte que ten a culpa de todo o que non vai ben, sen lembrarnos que o FEDER ou o famoso Ã¢Â?Â?Plan LaboraÃ¢Â?Â• serÃa imposible sen el. Un mastodonte que ameaza a identidade dos Estados, da relixiÃ³n catÃ³lica, as pensiÃ³ns, o sistema sanitarioâ?¦As ameazas parecen ser para tÃ³dolos gustos.

O problema Ã© que os Estados apÃºntanse Ã³ carro dos beneficios econÃ³micos dun espazo sen fronteiras sen querer facer concesiÃ³ns- co cal Ã© imposible calquera sorte de avance polÃtico no tema que se presente- porque non teÃ±en unha visiÃ³n de conxunto ou por desconfianza dos veciÃ±os.

Tampouco os Estados fundadores da UniÃ³n, como Francia ou AlemaÃ±a, non axudan predicando co exemplo para os novos membros. Se analizamos puntualmente algÃºns exemplos concretos de suposta creaciÃ³n de campiÃ³ns Europeos que poidan competir cos estadounidenses, atoparemos situaciÃ³ns como a da empresa francesa Alstom -de capital pÃºblico- que pretende saltarse Ã¢Â?Â?a la toreraÃ¢Â?Â• as regras (que son iguais para todos) nun caso de axuda de Estado. Queren macroempresas, pero que sexan da casa, e isto non axuda. Crea un permanente estado de desconfianza e prexudica Ã³ consumidor, que somos nÃ³s. Outro exemplo onde non fai falla romperse moito os miolos co tema Ã© o do incumprido pacto de estabilidade.

Os euroescÃ©pticos afirman que os cidadÃ¡ns non se preocupan pola polÃtica Europea, e que a ComisiÃ³n pretende molestalos e facerse ver, para xustificar o seu rol. Pero iso non Ã© certo. Os cidadÃ¡ns interÃ©sanse por todo o que lles conveÃ±a Ã³s seus intereses e reverten esa comenencia en lexitimidade e adhesiÃ³n Ã¡s polÃticas dos gobernantes. Se eles presenten que Bruxelas lles aporta beneficios tamÃ©n se identificarÃ¡n cos seus gobernantes alÃ, e defenderanos como o fan cos polÃticos nacionais.

O problema Ã© que os polÃticos nacionais atopÃ¡ronse con que teÃ±en un legado de tratados do que os estados membros se beneficiaron e se benefician aÃnda hoxe, economicamente do que se benefician a curto prazo para poder ser re-electos -por iso hai tanta presa en adherirse canto antes Ã³ ate fai pouco coÃ±ecido como mercado Ã¢Â?Â?comÃºnÃ¢Â?Â•- que paseniÃ±o paseniÃ±o lles esixe compromisos en Ã¡mbitos colaterais (ex. para que as empresas se poidan desprazar a facer os seus negocios sen problemas, para que as empresas que veÃ±an contribÃºan en igual medida nas caixas dos Estados, etc), amosando as fronteiras da xenerosidade cara Ã¡ idea de Europa, e fechÃ¡ndose a todo o que non poida ser

controlado polas capitais.

Os xefes de estado e de goberno non cren realmente no proxecto europeo, e manteÃ±en a estratexia da desinformaciÃ³n do electorado nas sÃºas campaÃ±as. Un electorado Ã³ que non lles contan canto se benefician dunha cidadanÃa comÃºn na que non lles piden o pasaporte cando se van a Frankfurt, e Ã³ que non lle explican que o modelo europeo foi tamÃ©n creado como barreira contra o perigo que supÃ³n ser francÃ©s, alemÃ¡n ou espaÃ±ol, e crerse superior Ã³ veciÃ±o, matÃ¡ndose en dÃºas guerras mundiais.

Non hai verdadeiro interese en afondar na educaciÃ³n das respectivas poboaciÃ³ns- para que se mire positivamente cara Europa- porque perderÃan peso especÃfico se a uniÃ³n se reforza a causa das demandas cidadÃ¡ns. Desta maneira aprovÃ©itanse desa falla de definiciÃ³n material dos beneficios que veÃ±en dunha Europa Unida, que son menos visibles Ã³s cidadÃ¡ns da rÃºa, conservando o couto de poder na capital nacional de turno, recollendo as avantaxes que lles aporta o cadro europeo cando lles convÃ©n e mesmo usando Europa como vÃ¡lvula de escape dos problemas internos.

Os medios tampouco axudan, aÃnda sendo como deberÃan selo, educadores amais de informadores, espallan sempre a propaganda tÃpica e oportunista que desinforma. Os posuidores do poder econÃ³mico sÃ³ ven no proxecto europeo deferencias en consumer behaviour and taste, e oportunidades para mercar competidores. Ã? final non existe unha visiÃ³n paneuropea na maiorÃa dos casos, que promova un imaxinario na xente, e que aporte algo novo no panorama dos negocios.

Pero creo, sen ir mÃ¡is lonxe, que o ideal europeo ten o cerne do respecto Ã³ prÃ³ximo, como ningÃºn outro proxecto, aÃnda que para iso teÃ±a que regular provocando a irritaciÃ³n dos britÃ¡nicos. AlgÃºns exemplos? Empecemos polos puntos quentes. Non impoÃ±er ningunha relixiÃ³n (estÃ¡ Polonia maquinando para que asÃ non sexa) ten sentido se queremos contar como europeos Ã³s tres millÃ³ns de musulmÃ¡ns franceses por exemplo. Non impoÃ±er unha soa lingua oficial, non Ã© tal vez un dos mellores signos de respecto? Asumir unha carta de dereitos fundamentais, que poderÃ¡ ter aspectos criticables, pero reforza temas non recollidos nas ConstituciÃ³ns como a prohibiciÃ³n do traballo infantil, Ã© moi digno de resaltar.Ou ,finalmente, facer a ponderaciÃ³n dos votos no Consello mÃ¡is igualitaria Ã© Ã¢Â?Â?aÃnda que non nos guste a nÃ³s particularmenteÃ¢Â?Â? unha idea lÃ³xica.

Acceso ao artigo orixinal no repositorio web 1998-2012

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

Europa ARQUIVO

IDIOMA

Galego

Date Created
XuÃ±o 22, 2004

Meta Fields

Autoria :	3746
Datapublicacion :	2004-06-22 00:00:00